



**2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
6^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ
ΙΔΡΥΜΑ
Β' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΙΤΛΟΣ: «ΖΩΓΡΑΦΙΖΟΥΜΕ;»**

Μια δύσκολη φορά και έναν άσχημο καιρό ήταν η Σουλτάνα και ο Αναστάσης. Διώχτηκαν από τη γη τους, άφησαν τους φίλους τους χωρίς να ξέρουν το γιατί, ταξίδεψαν με καράβι από τη Σμύρνη στη Σάμο. Εγκαταστάθηκαν σ ένα στρατόπεδο προσφύγων, όπως το έλεγαν. Ήρθαν στη μητέρα πατρίδα.

Μια δύσκολη φορά και έναν άσχημο καιρό ήταν ο Χασάν και ο Καρίμ. Ακολούθησαν τους γονείς τους για να βρουν την ευτυχία στη ζωή και να φύγουν από τη θλίψη που τους πρόσφερε η σκλαβιά. Πέρασαν τη θάλασσα και πήγανε απέναντι να ζήσουν μια ελεύθερη ζωή.

Εμείς σήμερα, τώρα, εδώ, κάθε μέρα, ταξιδεύουμε με το καράβι της ζωής μας, με προορισμό μας την Ιθάκη μας και με συνταξιδιώτες ανθρώπους με άλλο χρώμα, άλλη θρησκεία, ζούμε την κάθε στιγμή μας. Πλέουμε στα γαλήνια βαθυγάλαζα νερά των ωκεανών και των θαλασσών. Δυστυχώς, όμως κάποιες φορές η ζωή με σύμμαχο τη μοίρα παίζουν άσχημα παιχνίδια, παιχνίδια βρώμικα, ειδικά για τους αθώους. Φόβος και τρόμος για σκλαβιά. Η διαφυγή σου για την επιβίωση. Διωγμός. Προσφυγιά. Πρόσφυγας. Θύμα στο παιχνίδι των άλλων των πιο δυνατών, που δεν σε υπολογίζουν, που σε χρησιμοποιούν, που σε αφήνουν απροστάτευτο.

*Κόκκινη κλωστή δεμένη στην ανέμη τυλιγμένη, δως' της κλώτσο να γυρίσει
παραμύθι ν' αρχινίσει.*

*Μια φορά κι έναν καιρό κάπου μακριά από εδώ, εκεί που κατοικούν οι μικροί
και μικροσκοπικοί, μικρόσωμοι Ιχνωρίτες, άρχισε ένας μεγάλος πόλεμος. Στην
Ιχνοχώρα ζούσε και ο μικρός Ρόης, που μόνη ευτυχία στη ζωή του ήταν η ζωγραφική
και το ποδήλατο. Του άρεσε πολύ. Ζωγράφιζε τα συναισθήματά του, τα αποτύπωνε
με εικόνες αιθέριες, εικόνες μαγικές. Το ποδήλατό του ήταν χρωματιστό, με καλάθι
πίσω, και λεπτά σκουρόχρωμα κορδονάκια κρέμονταν απ' το τιμόνι του. Στον Ρόη
άρεσε να παίρνει το ποδήλατό του και να κάνει πολύωρες, μεγάλες βόλτες σε μέρη*



που λιγοστοί γνώριζαν και που η ομορφιά τους ήταν θαυμαστή και ξακουστή –θα έχετε ακούσει γι’ αυτούς τους τόπους από τις ιστορίες των γιαγιάδων. Εκεί ζωγράφιζε με τα χρώματά του και το μακρύ του πινέλο που έμοιαζε με προέκταση του χεριού του.

Δυστυχώς, μια μέρα σαν τη σημερινή, ο ουρανός σκοτεινίασε και ένα μεγάλο μαύρο σύννεφο κάλυψε τον ουρανό, μια μεγάλη σκιά. Τι ήταν; Κανείς δεν ήξερε. Τι είχε γίνει; Είχε έρθει ο πόλεμος. Ο μεγάλος, κακός και καταστροφικός πόλεμος, η μεγάλη Δυστυχία, που κάλυψε τη χαρά στη ζωή στη ζωή των ανθρώπων, που κάλυψε τις ψυχές, που κάλυψε και αυτό ακόμα το χαμόγελο. Έτσι, ο μικρός Ρόης αναγκάστηκε να καβαλήσει το ποδήλατό του, να πάρει μια μισοσκισμένη βαλίτσα στον πάτο της οποίας είχε βάλει τα ζωγραφικά του σύνεργα και να φύγει μακριά από τη δυστυχημένη χώρα του. Έτρεχε με το ποδήλατό του για μέρες. Σκεφτόταν το σπίτι του, τους παλιούς του φίλους, σκεφτόταν το πράσινο των δέντρων, το καφέ της γης και το γαλάζιο του ουρανού. Όλα εκείνη τη μέρα είχαν αντικατασταθεί από το κόκκινο και το μαύρο, από το γκρι, όλα είχαν καλυφθεί από πόνο, στενοχώρια και μετά μίσος, πολύ μίσος. Πήγαινε εκεί, ναι, απέναντι, που λιγοστοί κατάφερναν να φτάσουν, πήγαινε στη χώρα των μεγάλων, των μεγαλόσωμων, στο Γιγαντιστάν.

Έφτασε σε ένα μεγάλο πλάτανο, με καταπράσινα φύλλα, υγρά από τη δροσιά της αυγούλας. Έφτασε δίπλα σε ένα ρυάκι. Αγνάντεψε τα γύρω βουνά, κατέβηκε από το ποδήλατό του. Ξεδίψασε με λίγο δροσερό νερό από το ρυάκι και μετά περπάτησε με αργά βήματα. Το μονοπάτι οδηγούσε στο κέντρο της πόλης. Έψαξε ώρα με τα μάτια. Από εκεί, προχώρησε προς τις σκοτεινές φτωχογειτονιές. Είδε τα παιδιά να παίζουν και να τρέχουν. Ένα σπίτι πιο κάτω σχεδόν μισογκρεμισμένο, θα ήταν το σπίτι του τώρα πια. Ακούμπησε κουρασμένα στην πόρτα το πολύχρωμο ποδήλατό του, ενώ ένιωσε πως μερικά ζευγάρια μάτια τον κοιτούσαν ερευνητικά. Ένας ψίθυρος έσκισε τον αέρα κάτι σαν κακός οиωνός, κάτι ψιθυριστά λόγια.

- Είναι από αυτούς που διώχτηκαν. Ήρθαν πολλοί να μείνουν εδώ, σε εμάς... λες και δεν είχαν πού αλλού.
- Πόσους θα μαζέψουμε ακόμα;...

Η μικρή καρδιά του Ρόη δάκρυσε από πόνο... Ήθελε να ζωγραφίσει, να ξεσπάσει, να γαληνέψει.



Το καμπανάκι του σχολείου σήμανε. Τα παιδιά έτρεξαν μέσα με χαρούμενες φωνές. Σιωπηρά ο Ρόης μέτρησε τα βήματά του, ώσπου έφτασε. Κάθισε σε μια τελευταία θέση. Διάφορα κεφάλια γύρισαν, τον περιεργάστηκαν και ακούστηκαν πάλι ψίθυροι. Ο δάσκαλος έκλεισε βαριά την πόρτα πίσω του.

- Ο Ρόης είναι από την Ιχνοχώρα, είπε. Ας τον βοηθήσουμε να μάθει τη γραφή μας.

Άλλοι ψίθυροι. Ένα χαώδες μουρμουρητό. Κάποιος γέλασε κοροϊδευτικά.

- Άκου... «Ρόης»!
- Ποιος θα ήθελε να καθίσει δίπλα του; είπε πάλι ο δάσκαλος. Κανείς.
- Εγώ δεν κάθομαι με τον Ιχνοχωρίτη, ήχησε μια φωνή. Είναι ύπουλοι, μπορούν να σου κλέψουν τη χαρά, έτσι μου έχει πει η μητέρα μου. Έχουν πράγματα κρυμμένα στις βαλίτσες τους.
- Οι Ιχνοχωρίτες είναι άνθρωποι όπως όλοι, είπε ήρεμα ο δάσκαλος και άρχισε το μάθημα.

Τα αυτιά του Ρόη γέμισαν λόγια, άλλα από αυτά τα άκουγε και άλλα όχι. Προσπαθούσε να ξεχωρίσει στο μυαλό του όλα αυτά τα διάχυτα σύμβολα που έβλεπε να κάνουν παρέλαση μπροστά του. Σκεφτόταν το σπίτι του, τη χώρα του. Πόσο θα ήθελε να ήταν τώρα εκεί... Στο διάλειμμα απλώς παρακολουθούσε τους άλλους να παίζουν. Ήθελε στ' αλήθεια να βρει μια συντροφιά, όμως εκείνοι τον απέφευγαν με μισόλογα.

Ο Ρόης άκουγε σιωπηρά. Όσπου δεν άντεξε. Το απόγευμα μιας αποκαρδιωτικής μέρας, γύρισε στο σπίτι πολύ λυπημένος. Έψαξε ώρα πολλή αλλά στο τέλος το βρήκε. Ήταν το τετράδιο της ζωγραφικής και το πινέλο με τα χρώματα. Ήταν η παλιά του συντροφιά. Αφού έκρυψε τα λευκά φύλλα του τετραδίου κάτω από την μπλούζα μαζί με τα χρώματα, πήρε στη μασχάλη το πινέλο που ήταν προέκταση του χεριού του, ανέβηκε στο ποδήλατο και κατευθύνθηκε προς το δάσος. Κρύφτηκε πίσω από έναν θάμνο και άρχισε να ζωγραφίζει. Τα χρώματα ξεχύθηκαν σαν μανιασμένες νότες στον αέρα, σαν πουλιά που είχαν ξαναβρεί τα φτερά τους, κι ύστερα, ήρεμα και ομοιόμορφα σχέδια. Η ψυχή του γαλήνεψε. Γύρισε στο σπίτι. Έπεσε στο κρεβάτι μ' ένα κρυφό χαμόγελο. Αποκοιμήθηκε και ονειρεύτηκε τη χώρα



του. Στην αγκαλιά του λούφαζε το αγαπημένο του αρνί, ο Τσεν, και η δασκάλα του του έγνεφε να έρθει για μάθημα.

ΙΔΡΥΜΑ

Η Ελπίδα ήταν ένα κορίτσι με δυο ξανθές μακριές κοτσίδες και με μάτια σαν το ζαφείρι. Ήταν και αυτή από την ίδια κωποχγειτονιά. Πολλές φορές τύχαινε να περπατούν μαζί στον δρόμο για το σχολείο. Εκείνη ήξερε να σέβεται.

Μια μέρα συννεφιασμένη, χοντρές σταγόνες έπεσαν στο πρόσωπο του Ρόη καθώς κοίταξε ψηλά, προς τον ουρανό. Άκουσε κλάματα από μακριά. Ένας πνιχτός λυγμός ερχόταν από το χαμόσπιτο της Ελπίδας. Ο Ρόης έτρεξε. Βρήκε την ελπίδα κάτω στο χώμα να κλαίει γοερά. Τα δάκρυά της ανακατεύονταν με το χώμα και γίνονταν πηχτή λάσπη. Να φύγει δεν μπορούσε. Μα τι να έκανε; Δεν μπορούσε να τη βλέπει να κλαίει. Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Έψαξε στον πάτο της μισοσχισμένης βαλίτσας του. Βρήκε αυτό που ήθελε. Έτρεξε και έφτασε λαχανιασμένος στο σπίτι της Ελπίδας. Ήταν ακόμη εκεί. Το κορμί της σπαραζόταν από τους λυγμούς. Ο Ρόης άρχισε να ζωγραφίζει. Τότε έγινε ένα μικρό θαύμα. Τα χρώματα δημιουργούσαν θαυμάσιους συνδυασμούς και γέμιζαν ζωή και χαρά το χλωμό χαρτί του. Άρχισαν να πετούν πολύχρωμες πεταλούδες και λουλούδια άνθιζαν. Η Ελπίδα σήκωσε τα μάτια και κοίταξε. Της φάνηκε πως ο κόσμος είχε ομορφύνει, σταμάτησε να κλαίει. Τα ζαφειρένια μάτια της γέμισαν φως. Έγινε άνοιξη και μέσα και έξω από τις καρδιές.

Από τότε κι έπειτα ο Ρόης περνούσε ατελείωτα απογεύματα με τη μοναδική του φίλη. Κάνανε βόλτες με τα ποδήλατα και ζωγραφίζανε. Ο Ρόης μάθαινε στην Ελπίδα να ζωγραφίζει και εκείνη του μάθαινε να γράφει το όνομά του και άλλες λέξεις που έβλεπε γύρω του με περίεργα και αδέξια ορنيθοσκαλίσματα.

Και τότε ήρθε και εκεί και η μεγάλη Δυστυχία. Σα γεράκι άπλωσε τα φτερά της στη χώρα του Γιγαντιστάν και έκανε τους ανθρώπους αγέλαστους. Τα παιδιά δεν έπαιζαν, δεν έτρεχαν, δεν έλεγαν αστεία. Όλοι φοβόντουσαν. Πόσο θα κρατούσε, ένα, δύο χρόνια; Κανείς δεν ήξερε. Η φύση είχε μαραθεί. Το πράσινο και το γαλάζιο χάνονταν στο παρελθόν, το μοβ με το κίτρινο χάνονταν στο διάσελο.

- Δάσκαλε, ο Ρόης ξέρει να διώχνει τη λύπη και τον πόνο από τις ψυχές.
- Τι είναι αυτά που λες;



- Έχει τον τρόπο, άστε τον να δοκιμάσει.

Ο δάσκαλος αυστηρός στην αρχή. Μετά έμεινε σκεπτικός στα λόγια της Ελπίδας. Φοβήθηκε. Είχε ακούσει και αυτός παλιές ιστορίες για αντικείμενα που στα χέρια των Ιχνοχωριτών γίνονται βάλσαμο για τις ψυχές. Δεν ήξερε. Αποφάσισε όμως.

Ο Ρόης άρχισε να ζωγραφίζει. Τα χρώματα γέμισαν τον ουρανό και τη φύση. Όλα άνθισαν. Ο Ρόης άφησε τον εαυτό του ελεύθερο. Ζωγράφιζε για τη φτωχή του χώρα, για το σπίτι του στον κάμπο, για το αρνί του τον Τσεν, για τη θερμή αγκαλιά των παλιών του φίλων, για τα ζαφειρένια μάτια της Ελπίδας, για τον Ήλιο, για τη Ζωή, για τη Χαρά.

Οι εικόνες άρχισαν να μιλούν, εικόνες αιθέριες, εικόνες αγαπημένες. Η μέρα φωτίστηκε. Γαλάζιες πεταλούδες φτερούγιζαν στον ουρανό.

Η χώρα είχε λυτρωθεί
Τα παιδιά χόρευαν
Η Ελπίδα γελούσε
Και ο Δάσκαλος γελούσε
Και ο Ρόης ζωγράφιζε
Ζωγράφιζε ακατάπαυστα
Ήταν μονάχα η αρχή...

Μια δύσκολη φορά και ένα άσχημο καιρό ο Μαγκτί και η Φουριέ, φύγαν απ' τη χώρα τους με τα μεγάλα караβάνια και εγκαταστάθηκαν στη διπλανή για να μην τους βρουν ποτέ οι εχθροί με τις βόμβες.

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα αγαλματάκι με κάπα και σκουφάκι, με ένα σκυλάκι στην αγκαλιά και με βλέμμα καρφωμένο στον ορίζοντα, που βρισκόταν στην προθήκη του αρχαιολογικού μουσείου. Ήταν λυπημένο, γιατί ήταν προσφυγάκι.